

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Malaltia i espiritualitat

La pròxima festivitat de la Mare de Déu de Lurdes fa girar la nostra mirada vers el món de la malaltia. Un món que ha de ser il·luminat per l'esperança cristiana, per la visió transcendent de la vida i de la mort. La malaltia viscuda com un sense-sentit absolut tendeix a l'eutanàsia. Jordi Campamà, metge barceloní, il·lustrava fa uns quants dies en un rotatiu els perills del futur de la medicina: «Els metges acabarem administrant la mort amb fredor. De fet, ja passa; persones que no volen viure amb una determinada malaltia van a una clínica suïssa, s'asseuen en una sala, els donen un còctel mortal i moren. És el nostre futur i no m'agrada.»

«L'alternativa és —continuava dient el mateix pro-

fessional— oferir una visió transcendent de l'existència humana, [...] per donar l'esperança d'una continuïtat que vagi més enllà de la realitat que coneixem.» A més, l'eutanàsia és «l'alternativa a l'afecte, al recolzament i a l'analgèsia administrats amb dedicació i lliurament les vint-i-quatre hores del dia».

Els éssers humans tenim un principi irreductible a la matèria, una set d'amor, de transcendència i de veritat, i això es manifesta en els moments clau de la vida, com la malaltia. No traguem l'esperança als malalts... De fet, sempre s'ha dit que «l'esperança és la darrera cosa que es perd», i no hem de permetre que el nihilisme imperant ens la faci perdre.

Diumenge V de durant l'any | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (58,7-10)

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: «Aquí em tens.» Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyal·les amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.»

Salm responsorial (Salm 111)

L'home just és llum que apunta en la fosca.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (2,1-5)

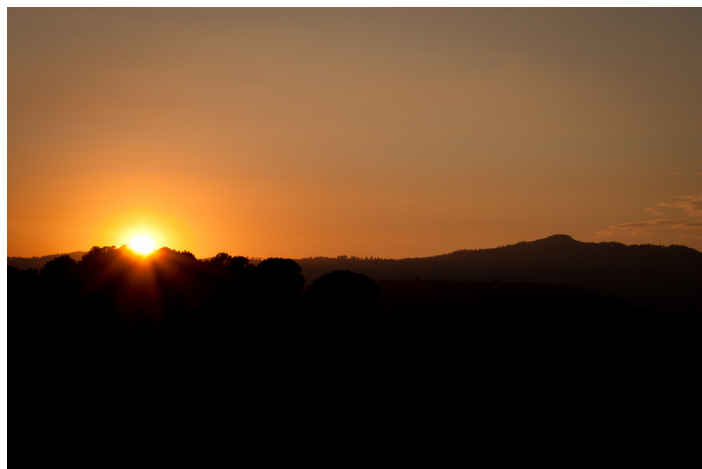
Germans, quan vaig venir a vosaltres no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavat a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó

pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (5,13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.

»Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.»

Saviesa dels homes i poder de Déu | Mn. Marc Majà i Guiu

Si bé tots nosaltres som éssers racionals, la nostra vida és molt més que un conjunt de pensaments. Tenim una ment, un cor, un cos... Això té una conseqüència molt concreta de cara a la fe: l'ésser humà no creu en Déu només amb els seus raonaments, sinó que hi creu amb tot el que és. Dit d'una altra manera: quan una persona es relaciona amb Déu (es pregunta per ell, li prega, dubta, s'emociona...) és tota ella la qui s'hi relaciona (no solament el seu cap, o el cor, o els seus actes). Per tant, en particular, podem dir que la fe no es pot fonamentar només en uns raonaments, en una saviesa.

És el consell que ens dona avui sant Pau: que la nostra fe no es fonamenti «en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu». Si creiem en Déu perquè tot ens quadra

(o mentre tot ens quadra), aleshores, en el fons, estem creient en nosaltres mateixos, en els nostres esquemes.

Per més que sigui veritat que tenim el deure (i la necessitat!) de comprendre sempre més i més el que creiem, encara és més veritat que, en darrer terme, Déu sempre és Déu i, per tant, sempre se'n escapa. El que ens fa veritablement creients és abandonar-nos i abraçar el nucli del missatge cristià: «Jesucrist, i encara clavat a la creu», el nostre únic Salvador.

Ser sal i ser llum significa precisament això: no voler ser un mateix el qui se salva (el qui ho controla tot), sinó demanar i acollir, de part de Déu, la força que necessitem per a viure (perquè la vida tingui gust, perquè sigui lluminosa).

Un món nou, des de la fraternitat | Romà Casanova, bisbe de Vic

La campanya de Mans Unides torna a trucar a les portes del nostre cor per tal que donem la resposta de generositat abundosa a favor dels més pobres del nostre món. La mirada del cristià ha d'anar sempre més enllà de la realitat petita o gran que ens envolta, per eixamplar-la a tot el món. Tot el món em pertany, totes les persones que hi habitem formem una gran família. Tot el que succeeix a un germà meu, encara que sigui ben lluny de mi, m'implica. Ens cal tenir, doncs, la mirada àmplia capaç de fer un projecte comú per a tot el món, tenint en compte els interessos de tots, no sols els d'alguns, els qui formem part dels països més rics i més desenvolupats.

Perquè això sigui possible ens cal avançar en la consciència de la fraternitat universal. El papa Benet XVI ens deia: «Avui la humanitat apareix molt més interactiva que abans; aquest major veïnatge ha de transformar-se en vertadera comunió. El desenvolupament dels pobles depèn que es reconeguim com a part d'una sola família que col·labora amb veritable comunió i està integrada per éssers que no viuen simplement l'un al costat de l'altre» (*Deus charitas est*, 53).

Però no ho vivim sempre com cal. El món de la pobresa no sols no decreix, sinó que sembla que augmenti. Els rics són cada vegada més rics i els pobres més pobres. La globalització de la indiferència —com la qualifica el papa Francesc— ens habitua, massa vegades, al sofriment de l'altre, tancant-nos en nosal-

tres mateixos en el món individualista i hedonista del plaer propi. Les ideologies que es van imposant en el nostre món ens porten a un més gran individualisme egoista que mena a un consumisme materialista que desemboca en el menyspreu de l'altre. Sols en la mesura en què l'altre em dóna, aquest m'interessa.

Ara bé, la fraternitat universal que està en la base del món nou en la pau, la justícia i la llibertat no es possible amb una mera mirada ètica. Ens diu el papa Francesc en el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau de l'1 de gener d'aquest any: «Una fraternitat privada de referència a un Pare comú, com a fonament darrer, no aconsegueix subsistir. Una veritable fraternitat entre els homes suposa i requereix una paternitat transcendent. Des del reconeixement d'aquesta paternitat, es consolida la fraternitat entre els homes, és a dir, aquest fer-se "proïsme" que es preocupa de l'altre» (núm. 1).

El suport que en l'àmbit de les parròquies i en altres instàncies puguem donar a la Campanya contra la Fam en aquest any, en què ens presenta projectes ben concrets, ha de ser expressió de la nostra fraternitat amb els homes i dones que més pateixen en el nostre món; una fraternitat que neix del reconeixement del Pare de tots els homes, que en Jesucrist ens ha manifestat la seva generositat immensa, donant-nos el seu Fill, que per la mort en la creu ha fet possible el món nou reconciliat en l'amor.

Agenda litúrgica de la setmana

9 ■ Diumenge V de durant l'any
/ **Cicle A.** Santa Apol·lònia, màrtir
(†249).

Lectures: Isaïes 58,7-10 / Salm 111 /
1Corintis 2,1-5 / Mateu 5,13-16

Litúrgia de les hores: Setmana I

10 □ Dilluns. Santa Escolàstica, verge
(c.480-c.543). Sant Guillem, monjo.
Lectures: 1Reis 8,1-7.9-13 / Salm
131 / Marc 6,53-56

11 □ Dimarts. La Mare de Déu de
Lurdes.

Lectures: 1Reis 8,22-23.27-30 /
Salm 83 / Marc 7,1-13

12 ■ Dimecres. Santa Eulàlia, verge
i màrtir (ss. III-IV).

Lectures: 1Reis 10,1-10 / Salm 36 /
Marc 7,14-23

13 ■ Dijous. Sant Benigne, màrtir
(†303).

Lectures: 1Reis 11,4-13 / Salm 105 /
Marc 7,24-30

14 □ Divendres. Sant Ciril, monjo, i
sant Metodi, bisbe, patrons d'Euro-
pa (s. IX). Sant Valentí, màrtir.

Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116
/ Lluç 10,1-9

15 ■ Dissabte. Sants Faustí i Jovita,
màrtirs (†122). Santa Georgina, ver-
ge (ss. V-VI).

Lectures: 1Reis 12,26-32; 13,33-34 /
Salm 105 / Marc 8,1-10

**16 ■ Diumenge VI de durant
l'any / Cicle A.** Sant Onèsim, bis-
be (c.†95).

Lectures: Siràcida 15,15-20 / Salm
118 / 1Corintis 2,6-10 / Mateu
5,17-37

Un món nou, projecte comú

Durant aquest any, Mans Unides portarà a terme la Campanya LV, amb el lema «**Un món nou, projecte comú**», centrada en el 8è. Objectiu de Desenvolupament del Mil·lenni proposat per les Nacions Unides. En aquest objectiu se subratlla la necessitat de fomentar una aliança mundial per al desenvolupament; aliança imprescindible si es vol avançar en la lluita contra la pobresa, i necessita la implicació de tots els països desenvolupats i dels que estan en desenvolupament. Per això, tant la proposta de Mans Unides en favor d'un projecte comú per un món nou, com la iniciativa de la comunitat internacional sobre els Objectius del Mil·lenni, coincideixen en la necessitat d'establir relacions que reconguin la fraternitat universal entre tots els pobles del planeta, com a condició necessària per a un desenvolupament veritablement humà.

La fraternitat s'ha de concretar, de forma pràctica, en iniciatives polítiques i econòmiques que facin efectives les millors condicions de vida per a tots els éssers humans. En aquest sentit, els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni tracten de donar resposta a situacions en què els drets humans no es reconeixen, no es poden exercir o són directament vulnerats. Aquests objectius estan definits en unes fites que s'haurien d'assolir l'any 2015. Però, malgrat alguns avenços significatius, sobretot en educació primària, salut o promoció de la dona, la comunitat internacional ha assumit que els Objectius del Mil·lenni no s'assoliran en el termini previst. No s'ha acon-

seguit la implicació real, ni la cooperació i responsabilitats compartides, necessàries per a crear una veritable aliança dels països compromesos en el seu acompliment.

Un nou model de desenvolupament humà

La realitat del nostre món globalitzat és que, si bé la globalització ha creat oportunitats per a posar fi a les injustícies, aquestes, juntament amb les desigualtats, lluny de desaparèixer, s'han reconfigurat en pobresa estructural crònica, individualisme, prevalença de la llei del més fort, desinterès pel bé comú... Davant aquesta situació es fa imprescindible un nou model de desenvolupament humà, integral i sostenible. Si realment volem un altre món, no podem continuar com fins ara, perquè la realitat que hem creat ens aixafa, ens agredeix, ens exigeix més i més... És el resultat d'un model de desenvolupament basat en un sistema econòmic mundial en el qual el centre és el major benefici, amb el menor esforç, en comptes del bé de les persones.

És per això que cal un nou paradigma per a un nou desenvolupament entès com un procés personal de creixement, sobretot, en la consciència de la pròpia dignitat, igualtat, responsabilitat a assumir compromisos i en la gestió de la pròpia vida i de la dels altres. Aquest procés abasta totes les dimensions de la persona: sanitària, científica i tecnològica, econòmica, ecològica, educativa, política, cultural i espiritual, incloent-hi processos personals que potenciïn la solidaritat i la donació generosa i gratuïta. El desenvolupament ha de beneficiar tothom, donant preferència als més pobres, que no tenen accés a unes mínimes condicions de vida digna. A més, ha de ser viable per a les persones d'avui i de demà, amb especial cura per a les generacions futures del planeta, el nostre únic patrimoni comú.

D'aquí la necessitat de teixir «xarxes socials» reals, al nord i al sud, entorn de l'acompliment dels Objectius del Mil·lenni, que implica establir aliances d'una manera nova; és la dinàmica de l'expansió del bé.

L'aliança amb els pobres

A Mans Unides, des de fa més de cinquanta anys, volem ser generadors i acompanyants d'aquest procés, perquè sabem que «el desenvolupament integral de l'home no pot realitzar-se sense el desenvolupament solidari de la humanitat, mitjançant un mutu i comú

esforç», com deia el papa Pau VI en la encíclica *Populorum progressio*. La nostra aliança amb els pobres es basa, doncs, en els punts següents:

— La consciència del Déu-Amor revelat en Jesucrist: el seu acolliment dels més dèbils i empobrits, fent-se pobre amb ells i compartint les seves penes i les seves alegries, ens mostra la tendresa i la compassió del Pare, i il·lumina el que s'ha de fer i com s'ha de fer. És una crida per a tothom: «... la vocació de custodiar no solament ens correspon a nosaltres, els cristians, sinó que té una dimensió que ens precedeix i que és simplement humana, ens correspon a tots. És custodiar tota la creació, la bellesa de la creació, com se'ns diu en el llibre del Gènesi i com ens mostra sant Francesc d'Assís: és tenir respecte per totes les criatures de Déu i per l'entorn en què vivim. És custodiar les persones, preocupar-se per tots, per cadascú, amb amor, especialment pels nens, els ancians, els qui són més fràgils i que, sovint, es queden a la perifèria del nostre cor» (sant pare Francesc).

— Les inspiracions originals de la nostra organització —la lluita contra la pobresa, la fam, les malalties evitables, la marginació i les seves causes— és a l'origen de Mans Unides. Treballar en pro d'un desenvolupament integral per a totes les persones ha estat, i és, el nostre autèntic motor.

— La missió de Mans Unides de cooperar al desenvolupament: tractem d'atraure l'atenció i la preocupació de la societat sobre el problema de la pobresa i la fam, des de la nostra persistència a treballar pel bé comú. I això ho fem creant espais de solidaritat, de diàleg i d'acompanyament, impulsant processos de desenvolupament integral, dels quals cada persona i comunitat són cada vegada més protagonistes.

Per a nosaltres, potenciar aquesta aliança, en el treball concret de cooperació per al desenvolupament, significa posar l'atenció en tres àmbits que neixen de la recerca del bé comú: la defensa dels drets humans, l'atenció a les persones i comunitats més vulnerables i la creació d'espais de diàleg entre cultures.

Per això el nostre desig d'un món nou ens fa treballar en un projecte comú: com dèiem al principi, creiem que és possible un projecte comú per a aconseguir un món més just. Aquesta esperança ens impulsa a treballar per quelcom nou, tant en la vida personal com en el conjunt de la societat. Quina direcció hem de prendre per a construir el món que volem?

A nivell personal, podem humanitzar les relacions:

— Desterrant la «lògica de l'interès» i conreant la «lògica del do».

— Promovent la cultura de «la cura de l'altre», enfront de la rutina i la insensibilitat davant el sofriment aliè.

— Reconeixent i valorant el sentit transcendent de la persona humana.

— Fomentant la «cultura de la família» com a xarxa social bàsica de l'amor i el do, enfront de la fractura social i l'individualisme.

— Anteposant la lògica dels drets humans fonamentals, els deures i les responsabilitats, a la lògica de l'individualisme i dels drets particulars.

— Recolzant el consum auster i solidari, i frenant la cultura del consum compulsiu i superflu.

— Transformant l'excusa de «no puc canviar el món...» en la decisió «puc fer el que està en les meves mans», en la família, a l'escola, al barri...

— Promovent actituds d'acolliment, cooperació, diàleg i respecte, davant la tendència a la competitivitat i el conflicte.

A nivell social i polític: cal enfortir l'Estat de Dret, la democràcia i el bon govern per a mobilitzar i gestionar els recursos de forma més efectiva i equitativa; millorar la cooperació internacional i afavorir una política comercial d'inversions coherent amb les prioritats humanes. S'han de promoure ordenaments jurídics que facilitin i potenciïn la participació i l'aportació al desenvolupament de la societat civil i el sector privat; augmentar l'ajuda, l'alleugeriment del deute, l'accés al mercat i la transferència de tecnologia.

Política papal - Giovanni Maria Vian

La mirada àmplia i el cor gran que han de caracteritzar el servei dels cardenals de l'Església de Roma i que el papa Francesc recomana explícitament en una carta escrita de pròpia mà, són els mateixos que recorren el tradicional discurs al Cos diplomàtic, és a dir, a tothom. Un discurs que porta a la ment una perfecta expressió de la llarga nota que Pau VI va redactar en Castelgandolfo el 5 d'agost de 1963, poques setmanes després de l'elecció, gairebé un programa espiritual del pontificat amb prou feines iniciat: «Iniciativa sempre vigilant per al bé dels altres: política papal».

dejuni i oració convocada pel Sant Pare al setembre va ser important i va suscitar consensos inesperats, però per a aquest camí ara és urgent una «voluntat política de tots», per tal de posar fi al conflicte, mentre s'apropa la conferència de Ginebra. I mentre els diplomàtics escoltaven el discurs papal, precisament sobre la tràgica situació siriana, a l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències es realitzava un seminari a portes tancades.

En el panorama internacional, a les preocupacions per les tensions i les violències al Líban, Iraq i Egipte, a Àfrica i a Àsia, hi donen, no obstant això, resposta

I la política papal neix, va voler destacar Francesc, del seu «cor de pastor» i de l'atenció «per les alegries i dolors de la humanitat», paraules que ressonen a l'inici d'un dels més cèlebres documents del Concili, la *Gaudium et spes*. Immediatament aquesta atenció es va dirigir a la família, que ha d'assemblar-se a la de Jesús nounat: una comunitat oberta a tots on es pugui aprendre la fraternitat.

El bisbe de Roma no oculta, certament, les dificultats que la família ha d'afrontar avui, des del debilitament del sentit de pertinença fins a condicions de vida massa vegades precàries, i demana per això polítiques que la sostinguin i consolidin. I una vegada més el Papa va fixar l'atenció en la debilitat de dos sectors de la societat —els ancians i els joves—, de fet marginats per una cultura de l'efímer que acaba per desgastar-se en un consum àvid i miop, que posa en risc el futur mateix de moltes societats.

És aquesta situació la que s'ha de combatre en favor d'una cultura de la trobada. Així, a Síria, on diàriament la guerra sembla destrucció, atrocitat i mort, la jornada de

positiva els esforços per assistir milions de refugiats en fugida de Síria, al Líban mateix i a Jordània, i els progressos sobre la qüestió nuclear iraniana. És aquest el camí que la Santa Seu no es cansa d'indicar, activa des de fa més d'un segle a les fronteres de la pau. Per això Benet XV es va comprometre contra la «inútil carnisserie» provocada durant la I Guerra Mundial, al centenari de la qual es va referir el papa Francesc.

Amb confiança, obstinadament, el Pontífex assenyala tot centelleig positiu, però no amaga la denúncia de reiterades i persistents tragèdies que continuen causant innumbrables víctimes, sobretot entre els infants. A causa de la fam, de l'avortament, de la guerra, de la tracta d'éssers humans, «delicte contra la humanitat». La pau —repetia Pau VI recordat en aquesta ocasió pel seu successor— no és, en efecte, tan sols l'absència de guerra i «es construeix dia a dia». Per això és necessària l'aportació de tots, sense distinció. Giovanni Maria Vian és director de l'Osservatore Romano.

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de Vic (III)

Parròquia de la Pietat

El dissabte dia 23 de novembre, visita pastoral a la parròquia de la Pietat. El senyor rector, Mn. Josep M. Riba, arxiprest i canonge, rebia el senyor bisbe a l'entrada de l'església. Mentre la comunitat anava venint, ensenyava els petits canvis que donen més categoria a l'antic presbiteri. Tot ell decorat amb tres apòstols a cada costat. S'hi ha posat un Sant Sopar, que presideix l'altar, i un exquisit faristol (lloc de les lectures) que fa joc amb un nou canelobre. Fan goig de mirar. Perquè aquesta antiga parròquia de Vic, que era l'única dins la muralla, «guarda coses», digué el rector en obrir la celebració.

La missa estacional fou bonica, amb bons lectors i cants. Homília de Crist Rei. Se'ns exhortà a seguir-lo de prop, ja que només ell ens pot dir amb propietat: «Jo sóc Rei.» «El seu regnat no tindrà fi», digué l'arcàngel a Maria. I cada dia li demanem que «vingui a nosaltres el vostre regne». Adoració respectuosa. Agraïments i salutacions afables a petits i grans. Fotografies. Sortiren petites històries que són el coixí de la gran història parroquial. Una bella visita amb regust vespertí de família.

La Divina Pastora (Caputxins)

El matí del diumenge 24 del mateix mes, el senyor rector, Mn. Pere Oliva, esperava el senyor bisbe i l'acompanyava al confessional. Començà la missa estacional amb l'església plena de gom a gom. Hi hagué quinze confirmacions. Cants, flors, ofrenes i pregària unànime, que mostra-

ren la vitalitat de la comunitat. El Pastor orientà l'homília comentant la frase de l'evangeli: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne» (Lc 23,35). Ens exhortà a fer com el bon lladre. Sempre tenim obertes les portes del Regne. A condició d'acceptar que el nostre Rei té per tron la creu i intentar de viure i morir estimant com ell. El cor, amb guitarra i violí, anà acompanyant la celebració, molt ben preparada. Es féu curta.

Exposició del Santíssim. Agraïments. Fotos. Pisco-labis per a tothom i dinar de família. Mossèn Pere estava per a tot i transmetia jovialitat. La parròquia és molt rica, gràcies a Déu. Cosa que es mostrà el dimarts dia 26. El bisbe el passà visitant els joves de l'IES, que fan religió, el centre de dia per als ancians, sis malalts a domicili, i presidint la trobada de col·laboradors i catequistes al vespre. En presentar-los, Mn. Oliva resumí a grans trets l'activitat parroquial. S'explicaren els representants del consell parroquial, dels catequistes, dels visitadors de malalts, neteja, lectors, Càritas. Hi ha un grup d'escolans. I a la parròquia hi va un grup de bolivians, força organitzats. Al final digué que aquest any hi ha hagut un moviment parroquial de 30 bateigs, 50 defuncions i 1 casament.

Altres visites

El dijous dia 28 de novembre el senyor bisbe va fer la visita canònica al monestir de les Carmelites Descalces de Santa Teresa. El divendres dia 29 visità les Germanetes dels Pobres amb el grup d'ancians que cuiden. I al vespre es reuní amb la venerable congregació dels Dolors.

A la vora del foc | Els pastorets, una forma de Catequesi | Climent Forner.....

Em va fer gràcia. Fa molts anys que participo en els Pastorets de Josep M. Folch i Torres de Serrateix representant el paper de Simeó, el sacerdot que casa Josep i Maria (en broma: l'única parella que fins ara no s'ha separat?). Amb dos ornaments que li confereixen solemnitat: la barba i la mitra. Doncs bé, l'endemà mateix d'una de les sessions, després de la missa nadalenca corresponent, una nena petita, que encara no ha fet la primera comunió, entra com de costum a la sagristia a buscar pa d'àngel i em pregunta: «Mossèn, com és que avui no porta barba ni barret?» «Mariona: ahir feia comèdia; avui, no. Sóc el mateix mossèn Climent, però amb dues cares diferents. Quan seràs més grandeta, ja ho entendràs.» «Ah, gràcies!» I amb un petonet es resol el dubte.

Sempre he pensat que els Pastorets que es representen en tants i tants llocs de Catalunya (voldria veure si n'hi ha alguns que s'encabeixin en un escenari tan petit com el serrateixenc) són com una mena de catequesi popular, o almenys així els haurien de considerar els col·legis o grups teatrals d'inspiració més o menys cristiana que els promouen. A semblança dels pessebres vivents o dels concerts nadalenques que omplen el calendari d'aquells dies. Com més tard, per Quaresma, Setmana Santa i Pasqua, ho seran les Passions i les caramelles d'arreu. Sí, constitueixen una mena de catequesi populars a aprofitar per part dels responsables. No?

Els Pastorets, per exemple: donen peu a una convivència social i familiar de primer ordre: avis que els cau la bava de veure els seus néts convertits en angelets o dimoniets (és igual); mares que no s'havien imaginat mai que la seva filla pogués fer de Mare de Déu; noies que es disfressen fent de pastors i pastores amb tota la innocència del món; sant Miquel i Satanàs anant a mata-degolla entre el bé i el mal; Lluquet i Rovelló que es fan un panxó de riure amb la complicitat de tothom... I la feinada, és clar, que hi tenen els directors i altres col·laboradors sense cobrar-ne ni cinc, només amb la il·lusió i la bona voluntat de compartir la festa.

Ara, és clar, una cosa són aquest seguit de tradicions folclòriques, tan riques o boniques com les de casa nostra, i una altra les celebracions litúrgiques pròpiament dites del gran misteri nadalenç: el del Fill de Déu que es fa home i neix de Maria verge. Dol molt, sens dubte, que mentre els teatres s'emplenen a vessar d'espectadors, els temples més aviat restin buits de fidels, tot i celebrar en el fons el mateix misteri: a dintre el sacramental, més íntim, i a fora el folclòric, més espectacular. Tanmateix, l'alegria desbordant de les manifestacions nadalenques, cavalcades de Reis incloses, no deixa de ser humanament molt positiva. Llàstima només que l'ofusqui un pecat: el del consum escandalós que no cessa, malgrat totes les crisis i misèries hagudes i per haver. Ara, per Nadal, l'Infant de Betlem sempre ens somriurà en els infants. Tot un do de Déu.

Llibres | Màrtires del siglo XX en España | Vicente Carcel.....

L'historiador i sacerdot valencià Vicente Cárcel (Manises, 1940) ha presentat aquest nou llibre, recentment publicat en dos volums per la Biblioteca de Autores Cristianos, de Madrid. El llibre és prologat per Mons. Juan Antonio Martínez Camino, amb el títol «Màrtirs del segle XX, lliçó de futur».

Aquest llibre inclou, per primera vegada, les biografies de tots els màrtirs del segle XX a Espanya amb motiu de la beatificació de 522 màrtirs espanyols de la persecució religiosa el passat 13 d'octubre a Tarragona.

L'obra recull les biografies documentades de cadascun dels 1.523 màrtirs dels anys 1934 i 1936-1939, canonitzats o beatificats pels papes Joan Pau II, Benet XVI i Francesc. Es tracta de nou bisbes, més de mil sacerdots, religiosos i religioses i un nodrit grups d'homes i dones seglars, martiritzats per motius de fe, ja que cap d'ells no va ser bel·ligerant ni va estar implicat en lluites polítiques.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60